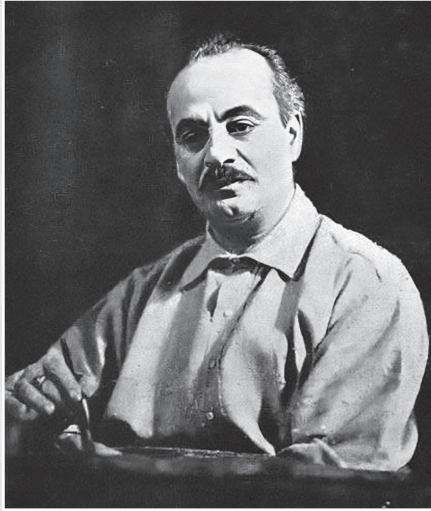

De
Profeet
het
beste
van
Kahlil
Gibran

Kahlil Gibran (1883-1931) was een Libanees-Amerikaans dichter, schrijver en kunstenaar.

Hij werd geboren in Bsharri, Libanon, en verhuisde op twaalfjarige leeftijd naar de vs. Zijn bekendste werk *De profeet* uit 1923 is een verzameling van poëtische essays, geschreven met de intentie om 'de wereld te helen'.

Gibran is een figuur die grenzen overschrijdt.

In de Arabische wereld staat hij bekend als vrijdenker, daarbuiten is hij veel leesbaarder dan conventionele Arabische literatuur, ook voor mensen die zichzelf niet als religieus beschouwen.

Gibrans werk is vertaald in meer dan 25 talen.

De Profeet

Gelezen door
Jaouad Alloul
Tom Hannes
Annelies Vanbelle
Fleur van Groningen
en Steffi Vertriest

het
beste
van

Kahlil Gibran

Houtekiet
Antwerpen / Amsterdam

Inhoud

Het schip loopt binnen 7

Over de liefde 13

Over het huwelijk 17

Over kinderen 19

Jaouad Alloul,

‘De brug naar het leven’.

Ouders en kinderen in *De profheet* 21

Over geven 35

Over eten en drinken 39

Over vreugde en verdriet 41

Over werk 43

Tom Hannes,

**Niets zo hardnekkig als een oud idee
dat zich kan voordoen als een nieuw.**

Bedenkingen bij het herlezen

van *De profheet* 47

Over huizen 63

Over kleren 67

Over misdaad en straf 69

Over wetten 73

Over vrijheid 75

Steffi Vertriest,
Jezelf ontkooien.
Over vrijheid 79

Over pijn 93
Over zelfkennis 95
Over vriendschap 97
Over praten 99
Over rede en passie 101

Annelies Vanbelle,
Wapenstilstand in de ziel.
Over rede en passie in *De profet* 103

Over tijd 119
Over goed en kwaad 121
Over genot 125
Over schoonheid 129
Over de dood 133
Adieu 135

Fleur van Groningen,
'Ik ben bereid'. 147

Over de auteurs 163
Noten bij het essay van Tom Hannes 165

Over de liefde

Als de liefde naar je lonkt, volg haar dan, ook al zijn haar wegen moeilijk en steil.

Als haar vleugels je omarmen, geef je dan aan haar over, ook al kan je je verwonden aan het zwaard dat verborgen zit in haar verenkleed.

Als ze tot je spreekt, geloof dan in haar, ook al kan haar stem je dromen verbrijzelen zoals de noordenwind de tuin verwoest.

Want zoals de liefde je kroont, zo zal ze je kruisigen. Zoals ze zorgt voor je groei, zo deinst ze niet terug voor de snoei.

Als ze opstijgt naar jouw hoogte en je teerste takken streelt die trillen in de zon, kan ze ook dalen tot aan je wortels, zich vastklampend aan de aarde, en aan het trillen brengen.

Als korenschoven bindt de liefde je samen.

Ze dorst je als graan, om je naakt te maken.

Ze zeeft je om je te bevrijden van je kaf.

Ze maalt je tot je wit bent.

Ze kneedt je tot je buigzaam bent.

En dan wijst ze je over aan haar heilige vuur, zodat je heilig brood wordt voor Gods heilige feest.

Al deze dingen zal de liefde met je doen, opdat je de geheimen van je hart zult kennen en met die kennis een fragment van het hart van het Leven zult worden. Maar als je in je angst alleen de vrede en het plezier van de liefde zou zoeken, dan kan je maar beter je naaktheid bedekken en de dorsvloer van de liefde verlaten, om te gaan leven in een wereld zonder seizoenen, waar je zal lachen (maar niet de hele lach) en zal huilen (maar niet alle tranen).

Liefde geeft niets, behalve zichzelf, en neemt niets, behalve van zichzelf.

Liefde bezit niet en wil ook niet bezeten worden, want liefde is voldoende voor de liefde. Als je liefhebt moet je niet zeggen:

‘God is in mijn hart’,

maar eerder:

‘Ik ben in het hart van God.’

Denk vooral niet dat je de koers van de liefde kunt sturen, want de liefde, als ze je waardig vindt, bepaalt jouw koers.

Liefde heeft geen ander verlangen dan zichzelf te vervullen. Toch, als je liefhebt en verlangens moet hebben, laat dit dan je verlangens zijn:

om te smelten en te zijn als een stromend beekje dat zijn melodie zingt voor de nacht;

om de pijn van te veel tederheid te kennen;

om gewillig en vreugdevol te bloeden;

om gewond raken door je eigen begrip van de liefde;

om bij zonsopgang te ontwaken met een gevleugeld hart en te danken voor een nieuwe dag van liefhebben;

om te rusten op het middaguur en over de extase van de liefde te mediteren;

om dankbaar naar huis terug te keren en dan te slapen met een gebed voor de geliefde in je hart en een lied van lof op je lippen.

Over het huwelijk

Toen sprak Almitra weer en zei:
En wat met het huwelijk, wijze?

Hij antwoordde als volgt:

Jullie zijn samen geboren en zullen voor altijd samen zijn.

Jullie zullen samen zijn wanneer de witte vleugels van de dood jullie dagen verstrooien.

Ja, jullie zullen samen zijn, zelfs in de stille herinnering van God.

Maar laat er ruimte zijn in jullie samenzijn, en laat de winden van de hemel tussen jullie dansen. Heb elkaar lief, maar maak geen ketting van de liefde: laat het eerder een bewegende zee zijn tussen de kusten van jullie zielen.

Vul elkaars beker maar drink niet uit één beker. Geef elkaar van jullie brood, maar eet niet van hetzelfde brood.

Zing en dans samen en wees vrolijk, maar laat ieder van jullie alleen zijn, zoals de snaren van een luit alleen zijn, hoewel ze trillen op dezelfde muziek.

Geef elkaar je hart, maar niet om het achter slot en grendel te bewaren.

Alleen de hand van het Leven kan jullie harten bevatten.

Sta samen, maar niet te dicht bij elkaar, want de pilaren van de tempel staan ook apart, en de eik en de cipres groeien niet in elkaars schaduw.

Over kinderen

Een vrouw die een baby tegen haar boezem hield,
zei:

Spreek tot ons over kinderen.

En hij zei:

Je kinderen zijn niet je kinderen.

Zij zijn de zonen en dochters van het verlangen van
het Leven naar zichzelf.

Ze komen door jou, maar niet van jou,

en hoewel ze bij jou zijn, behoren ze jou niet toe.

Je mag ze je liefde geven, maar niet je gedachten,
want zij hebben hun eigen gedachten.

Je mag hun lichamen huisvesten, maar niet hun ziele-
len,

want hun zielen wonen in het huis van morgen, dat
jij niet kunt bezoeken, zelfs niet in je dromen.

Je mag ernaar streven om zoals hen te zijn, maar probeer
hen niet zoals jou te maken.

Het leven gaat immers niet achteruit en bekommert
zich niet om gisteren.

Jullie zijn de bogen waaruit jullie kinderen als levende
pijlen worden weggeschoten.

De boogschutter ziet het doelwit op het pad van het oneindige, en Hij buigt jou met Zijn macht zodat Zijn pijlen snel en ver kunnen gaan.

Laat je buigen in de hand van de boogschutter een vreugde zijn: zoals Hij houdt van de pijl die vliegt, zo houdt Hij ook van de boog die stabiel is.

**‘De brug
naar het leven’**

Ouders en kinderen
in *De profheet*

Jaouad Alloul

Op een prachtige zondagmiddag ging ik samen met een vriend naar een kleine camping, die erom bekend stond de beste zuurdesempizza's te verkopen. Zo'n zondag dat je gewoon even de wereld wil vergeten, de natuur intrekt en geniet van het fijne gezelschap. Ik ben dan ook iemand die binnen het half uur nieuwe mensen ontmoet en ook nu weer trok een dame me onmiddellijk mee in haar wereld. Ze sprak me aan over mijn tattoo's en wilde het hele verhaal erachter kennen. Van het een kwam het ander, en ze vertelde me ook over *The Prophet* van Khalil Gibran. Ik was onmiddellijk verkocht en hing aan haar lippen.

Een boek met als titel *The prophet...* Het kan niet anders dan intrigeren, als je heel je jeugd verhalen hebt gehoord over de profeet Mohamed. Wie was deze profeet? In de Islamitische geschriften kennen we vele profeten. Jezus, Mozes, Abraham, Adam, Noah en ga zo maar verder. Deze profeet daarentegen was volkomen nieuw voor me. Zodra ik die avond thuiskwam, bestelde ik het boek.

Bij nieuwe boeken heb ik, zoals zovele mensen, de neiging om het boek open te slaan op een *random* pagina en die als eerste te lezen. Zo belandde ik bij de pagina met de tekst van 'On Children'. Ik las het wel tien keer na elkaar. De tekst raakte me op zoveel

manieren: het legde mijn hele relatie met mijn ouders uit. Tot vandaag gebruik ik de tekst nog vaak als ik lezingen geef of jongeren wil bijstaan om hun eigen levenskeuzes te durven maken. Het is niet evident een kind te zijn, het is niet evident een product te zijn van twee mensen die ieder duidelijk de helft hebben bijgedragen aan wie je bent. Dan heb ik het nog maar over de genetische, biologische en psychologische eigenschappen.

Mijn ouders kwamen in de jaren 1960 naar België en gaven me alles mee waar ik vandaag dankbaar voor ben, al was er tegelijkertijd steeds een derde deel in mezelf dat niet van hen was. Een derde deel dat van mezelf was, het leven ademde door me. Al vanop jonge leeftijd voelde ik sterk aan dat ik *dat* leven moest gaan leiden, ondanks de normen en waarden die mijn ouders me meegegeven hadden. ‘On Children’ vatte dat zo mooi voor mij samen. Iets waar ik me jaren schuldig over voelde legde een profeet nu zo helder en zo oprecht aan me uit.

Your children are not your children. Eén zinnetje, zoveel waarheid. Voor het kind een boodschap van vrijheid, zeg maar: verlossing. Voor de ouders een boodschap die confronterend is en ingaat tegen alles wat hun ouders hen hebben meegegeven. In de Marokkaans-Islamitische cultuur is het heel normaal dat je ouders je duidelijk maken dat je hun kind bent en zal blijven. In vele huishoudens is het ook nog eens gebruikelijk om je kinderen de idealen voor hun leven

mee te geven en mee te beslissen over onderwijs, carrière, relaties, huwelijk, kinderen, kortom, hun volledige toekomst. Komt daar dan nog eens bij dat, wanneer de ouders te oud zijn om voor zichzelf te zorgen, het kind de ruimte moet maken om de rollen om te draaien en te zorgen voor de ouders.

Begrijp me niet verkeerd, ik geloof sterk in de kracht van een *community*. In een diverse *community* zorgen meerdere mensen samen voor de kinderen, dragen de bredere schouders meer en wordt er uiteraard gezorgd voor de ouderen of, mooier gezegd, ‘*the elder*’. Een idee die ik in mijn leven graag met anderen wil ontwikkelen, maar in de relatie met mijn ouders voelde ik niets dan een ontzettend grote druk om in hun voetstappen te treden en volledig in te gaan tegen wat Khalil Gibran zo mooi neerschreef in ‘On Children’.

De tekst lees je vanuit het perspectief van het kind én dat van de ouders. Ik raad ook elke ouder aan om dit samen met hun kinderen te doen of, voor ze aan kinderen beginnen, deze tekst als mantra te hanteren. Zelf heb ik geen kinderen dus kan ik enkel speculeren wat ik zou doen. Ik weet wel dat een kind vooral veiligheid nodig heeft. Niet het soort veiligheid waarbij het niets mag doen dat gevaarlijk is, maar de veiligheid dat wat het kind voelt en ervaart legitiem is. Het is een kleine mens die nog maar net aan zijn reis van het leven begint, al heeft die bijlange niet minder kennis door zijn leeftijd of de kind-ouderrelatie.

They are the sons and daughters of life's longing for itself. De tweede zin. Zij zijn de zonen en dochters van het leven dat verlangt naar zichzelf. Het leven dat uit zichzelf verlangt. Wij leven, wij zijn het leven. Het leven ademt als het ware door ons. Datzelfde leven dat door iedereen ademt, maar tegelijkertijd voor ieder van ons zo anders is. 'Volg het pad', zeggen vele geschriften, maar wat als dat pad bij iedereen anders is? Wat als goed zijn vooral te maken heeft met onderweg zijn op je pad? Waarbij je probeert niet te veel mensen te kwetsen en je levensvisie op te dringen.

They come through you but not from you. We zijn inderdaad door hen gekomen, bij onze moeders zelfs letterlijk. Zij hebben ons negen maanden lang gedragen, dus is het niet evident om het gedicht als mantra te hanteren, want dat betekent dat je elke keer opnieuw die navelstreng moet doorknippen. Wij zijn via hen gekomen, maar niet van hen. Want het leven zelf verlangde dat we geboren zouden worden. Onze ouders waren gewoonweg de brug die ons verwekt had, de brug die ons voeding gaf en hydrateerde.

And though they are with you, yet they belong not to you. En ook al zijn ze met je, ze behoren niet tot je. Moeilijk, want van bij de geboorte krijgen we niet alleen een voornaam, we krijgen ook nog eens een familienaam. We behoren tot een clan, een groter verhaal dat via bloed is doorgegeven. Maar het leven dat uit zichzelf verlangt is groter dan bloed alleen. Het